

Dario Fo

VSE
ZASTONJI!

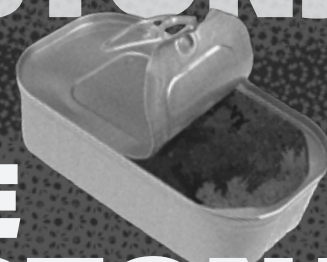

VSE
ZASTONJI!

Sotto paga! Non si paga!

Dario Fo

**VSE
ZASTONJ!**

**VSE
ZASTONJ!**

Sotto paga! Non si paga!

**PREŠERNOVO
GLEDALIŠČE**

Premiera

10. septembra 2022

Prevajalec

Gašper Malej

Adaptacija

Marko Bratuš in **Ajda Valcl**

Režiserka

Ajda Valcl

Dramaturg

Marko Bratuš

Scenografka

Urša Vidic

Kostumografka

Urška Recer

Koreografinja, scenski gib

Lada Petrovski Ternovšek

Svetovalec za koreografijo

Branko Potočan

Avtorica glasbe

Polona Janežič

Lektorica

Barbara Rogelj

Oblikovalec svetlobe

Andrej Hajdinjak

Oblikovalca maske

Matej Pajntar in **Alja Sušnik**

Igrajo

Antonia, brezposelna

Vesna Pernarčič

Giovanni, delavec

Aljoša Ternovšek

Margherita,

honorarna delavka

Vesna Slapar

Luigi, delavec,

Margheritin mož

Miha Rodman

Policist, Komandir

specialne enote,

Kmet, Starec

Blaž Setnikar

Statista

Dominik Vodopivec

Jure Pogačar

Tehnično osebje

Tehnični vodja

mag. Igor Berginc

Inspicent in rekviziter

Dominik Vodopivec

Šepetalka

Vita Osojnik

Lučni mojster

Nejc Plevnik

Tonski mojster

Tim Kosi

Frizer in masker

Matej Pajntar

Garderoberka

Bojana Fornazarič

Odrski tehniki

Robert Rajgelj, Boštjan Marčun,

Marko Kranjc Kamberov,

Jure Pogačar

Dominik Vodopivec, Miha Rodman, Jure Pogačar, Blaž Setnikar
fotografija z vaje

Foto: D. Frohman

Dario Fo

Dario Fo se je rodil leta 1926 v San Gianu pri Vareseju (Italija). Študiral je slikarstvo in arhitekturo. Imel je več talentov, saj ni bil samo pisec satiričnih dramskih tekstov, ampak tudi igralec, pevec, režiser, slikar in arhitekt. Zaradi svojih odkritih levičarskih prepričanj in kritike italijanske družbe je bil večkrat trn v peti italijanski politiki. Kot nadarjen komedijant in duhovit satirik je leta 1959 z ženo igralko Franco Rame ustanovil gledališko skupino Compagnia Dario Fo - Franca Rame, ki je uprizarjala politične skeče. Dario Fo se je želel vrniti k izvorom ljudskega gledališča, zato sta z ženo gledališke igre uprizarjala po javnih trgih, ulicah in v tovarnah, kjer je našel stik z občinstvom iz delavskega razreda. Napisal je okrog 70 iger in za svoj dramski opus leta 1997 prejel Nobelovo nagrado za književnost. Vse zastonj! Vse zastonj! so leta 2011 uprizorili tudi v MGL. Dario Fo je umrl leta 2016 v 91. letu starosti.

Vesna Slapar, Vesna Pernarčič
fotografija z vaje

Vesna Slapar, Vesna Pernarčič
fotografija z vaje

Aljoša Ternovšek, Vesna Pernarčič, Vesna Slapar
fotografija z vaje

Vesna Slapar, Vesna Pernarčič
fotografija z vaje

Aljoša Ternovšek, Vesna Pernarčič
fotografija z vaje

Simone Soriani

POETIKA IN PRAKSA ANGAŽMAJA V GLEDALIŠČU DARIA FOJA

Dario Fo v predgovoru k delu *Fabulazzo* (zbirki člankov, izjav in zapisov, ki je bila objavljena leta 1992 in predstavlja nekakšen sprotni obračun njegove biografske in umetniške izkušnje) med najtrajnejšimi in najstalnejšimi značilnostmi svojega delovanja našteva tudi »govor o angažiranosti v 'družbenem' [...]. Vrednost etične odločitve pri pisanju, igri in postavljanju na oder. Težo neke doslednosti in zavzemanje stališča v vsakdanjem življenju.«¹ Navsezadnje se je Fo (Sangiano, 1926) kulturno formiral v Milanu po drugi svetovni vojni, ko je še kot študent na akademiji Brera in na fakulteti za arhitekturo milanske politehnike stopil v stik z (vizualnimi) umetniki in intelektualci, kot so bili Savinio in De Chirico, Emilio Tadini in Alik Cavaliere, pa tudi Ennio Morlotti, Enrico Baj, Cesare Peverelli, Roberto Crippa in Gianni Dova. Šlo je za kulturni *underground*, katerega pojmovanje umetnosti je bilo v temelju državljansko in družbeno in ki je nezanemarljivo vplival na mladega Foja; spodbudil ga je, da je razvijal idejo gledališča kot orodja za »intervencijo« v geografijo in zgodovino svojega časa:

Politično angažiranje se je rodilo v tistih letih, po vojni. Za nami je bila izkušnja fašizma [...]. Želeli smo se preroditi, izkoristiti svoje najboljše moči, postaviti na glavo situacijo v kulturi. Bilo je plodno obdobje za iskanje neke oblike alternativne kulture, predvsem v smislu kolektivnosti, solidarnosti. [...] Civilno angažiranje je bilo nujno, da smo obrnili nov list, se čutili žive; sanjali smo, se nadejali, da bomo predrugačili usodo in jo oblikovali po naši podobi in predstavi.²

¹ Dario Fo: *Fabulazzo*, Kaos, Milano 1992, str. 13.

² Dario Fo in Ivano Malcott (ur.): *Per fare teatro bisogna essere poeti* [Če se hočeš ukvarjati z gledališčem, moraš biti pesnik], "Icaro", št. 3, 2006, str. 13.

V začetku petdesetih let, po plodnem srečanju z igralcem Francom Parentijem, ki je Foja najel za gledališko turnejo po provincialnih lombardijskih mestecih, je Fo opustil poklicno pot slikarja in arhitekta in vstopil v svet uprizoritvenih umetnosti in medijev. Prve uspehe je doživel z radijsko oddajo *Chicchiricchi* [Kikiriki, 1952], v kateri je izvajal monologe *Poer nano* [Ubogi palček]. Šlo je za groteskno in nadrealistično fabuliranje, s katerim je demistificiral in aktualiziral kulturne junake, o katerih slišimo v šoli, od biblijskih zgodb o Davidu in Goljatu, Kajnu in Abelu, Samsonu in Dalili do grških in rimskih mitov:

“ To so bile absurdne zgodbe, vendar z jasno opredeljenimi temami: ironiziranje občin mest in liturgije spodobnih ljudi, srd in zgroženost v odnosu do sveta bogatih, zagrenjenost in upornost glede lastnega položaja, občutek za strah in pomanjkanje.³

Provokativnost in satiričnost monologov *Poer nano* se je v negativnem smislu potrdila z odločitvijo državne radiotelevizije RAI, da bo po osemnajstih tednih prenehala predvajati oddajo. Uradno sta bila razloga za to »regionalistična« lombardijska umeščenost in milanski dialekt, v katerem so bile tiste kratke »basni« povedane. In vendar lahko v odločitvi RAI zasledimo tudi nekakšno zaskrbljenost spriču kulturnega antikonformizma, ki ga je Fo vnašal v tiste zgodnje stvaritve in ki je nasploh prežemal njegovo »mladostno« produkcijo.

³ Dario Fo in Claudio Meldolesi: *Su un comico in rivolta. Dario Fo il bufalo il bambino* [O nekem upornem komiku. Dario Fo, bivol, otrok], Bulzoni, Rim 1978, str. 28.

Kazalo se je, skratka, neko pojmovanje gledališča kot sredstva za politično (etimološko : s skupnostjo povezano) angažiranje, torej gledališča, ki z odra razširja videnje sveta, drugačno od dominantnega, ki ponižno sprejema *status quo*:

“ Zmeraj sem poskušal umestiti v svoja besedila tisto razpoko, ki je zmožna sprevračati gotovosti, postavljati pod vprašaj mnenja, vzbujati ogorčenje, nekoliko odpreti glave. Vse drugo, lepota zaradi lepote, umetnost zaradi umetnosti, me ne zanima.⁴

Fojeva satiričnost in državljanska strast sta bili tudi v jedru njegovega najbolj razvpitega in kontroverznega spora s politično-kulturnim esteblišmentom: leta 1962, po tistem, ko je na oblast prišla prva levosredinska vlada, sta bila Fo in Franca Rame – njegova življenjska in umetniška sopotnica od začetka petdesetih let – povabljeni k delu na televiziji RAI, najprej je bilo to vodenje oddaje *Chi l'ha visto* [Kdo ga je videl] na drugem programu, nato pa priljubljene sobotne večerne oddaje *Canzonissima*, ki si jo je takrat v povprečju vsakič ogledalo od 15 do 20 milijonov gledalcev. Fo in Rame sta zapustila oddajo že po sedmih tednih zaradi nekaterih nesoglasij z upravo RAI:

⁴ Dario Fo: *Il mondo secondo Fo. Conversazione con Giuseppina Manin* [Svet po Foju. Pogovor z Giuseppino Manin], Guanda, Parma 2007, str. 45.

Iz *Canzonissime* sem se umaknil, ker so mi iz oddaje, ki bi morala biti predvajana nocoj, odstranili skeč o gradbenih delavcih, že potrjen od uprave televizije RAI po nekaterih spremembah, ki sem jih vanj vnesel v sodelovanju z drugima avtorjema, Chiossom in Molinarijem.⁵

Inkriminirani skeč naj bi obravnaval poškodbe pri delu v gradbeništvu in bi torej, po mnenju funkcionarjev RAI, lahko posegel v spor med vlado in sindikati v zvezi s prenovo pogodbe za gradbene delavce, ki se je odvijal ravno v tistih dneh.

V tem obdobju se Fo odloči »prekiniti« z mrežo javnih gledališč, ki jih financira ETI (Ente teatrale italiano [Italijanska gledališka ustanova]); sodelovati začne s KPI in ARCI (Associazione ricreativa culturale italiana [Italijanska zveza za ljubiteljsko kulturo]) in nastopati v ljudskih domovih za »proletarsko« publiko delavcev in pripadnikov levičarskih organizacij. Institucionalna gledališča v okviru ETI, kamor je zahajala predvsem mestna buržoazija, so namreč slabila satirično-polemični naboj prvih Fojevih komedij, saj je idealni naslovnik avtorjevega uporniškega sporočila ostajal zunaj gledališke dvorane.

Skozi vsa sedemdeseta leta torej Fo nastopa v »nekonvencionalnih« prostorih (industrijskih halah, zasedenih tovarnah in univerzah, športnih dvoranh, nedelujočih cerkvah), pri čemer najprej sodeluje z revolucionarnimi levičarskimi skupinami Potere operaio [Delavska oblast], Lotta continua [Neprekinjeni boj] in Avanguardia operaia [Delavska avantgarda], nato pa s krogom Autonomia operaia [Delavska avtonomija].

⁵ Dario Fo, v *Il giorno più lungo* [Najdaljši dan], »Epoca«, 9. 12. 1962.

Od konca šestdesetih let in v naslednjem desetletju Fo razvija in udejanja »epsko gledališče«, v katerem se Brechtov nauk staplja in zliva z ljudsko uprizoritveno tradicijo: od srednjeveških *giullarov* (»igrcev« – potujočih pevcev, pripovedovalcev in burkačev) do commedie dell'arte, od klovnade do varietejskih »nastopov«. Fojeve produkcije si namreč prizadevajo zrušiti »četrti steno« (»tisti čarobni moment, ki ga ustvari odrski okvir, s katerim je nastopajoči dejansko ločen od publike«⁶), da bi vzpostavile neposreden in takojšnji stik z občinstvom v dvorani; pri tem gledalcu – ki mu je odvzeta tradicionalna vloga pasivnega voajerja – pripišejo funkcijo sogovornika odrskega diskurza. Fojeva želja, da bi vzpostavil interakcijo z gledalcem, predpostavlja in implicira, da gledališče ni več sredstvo za prikazovanje resničnosti, temveč predvsem »relacijski« medij komunikacije med odrom in občinstvom. Da bi usmeril svoj »diskurz« proti dvorani in ekspliciral svoje »sporočilo«, Fo uporablja rešitve in trike, kot so aparte in neposredni nagovor publike; songi, ki imajo funkcijo komentarja dramskega dogajanja; opredelitev lika, ki ga interpretira sam Fo (ali Franca Rame), kot epskega glasnika avtorjevih zahtev, itd. Tozadevno je tisti uprizoritveni tip, ki v največji meri dopušča Foju, da posreduje svoje (državlansko in politično) sporočilo neposredno v dvorano, posebna monološka shema (t. i. *giullarata*), ki jo prvič razvije v *Mistero buffo* (Burkaški misterij, 1969) in znova uporabi v številnih kasnejših delih, kot sta

⁶ Dario Fo, *Fabulazzo*, str. 80.

La storia della tigre e altre storie (Zgodba o tigru in druge zgodbe, 1979) in *Lu santu jullare Francesco* (Igrc sveti Frančišek, 1999). Gre namreč za monolog, ki temelji na pripovedni fabuli, v katerem Fo kot »solist« pove neko zgodbo, ki ni več – za razliko od tradicionalnega gledališča – sredstvo za psihološko ali značajsko analizo lika, ampak predvsem govor, s katerim Fo, ne da bi skrival lastno identiteto za masko lika, direktno nagovarja soprisotno in sodelujočo publiko (s tega vidika se Fojeva *giullarata* vzpostavlja domala kot arhetipski model tistega »skoraj-da-žanra«, ki ga danes običajno poimenujemo »pripovedno gledališče«).

Vzporedno z oživljanjem ljudske kulture v *Burkaškem misteriju* Fo v sedemdesetih letih napiše in uprizori vrsto »komadov«, umeščenih v sočasno družbeno in politično situacijo, ki jo vselej bere skozi revolucionarno marksistično perspektivo: obsodi represijo oblasti nad zunajparlamentarno levico (denimo leta 1970 v *Naključni smrti nekega anarhista*, ki govori o aferi Pinelli) in razkriva avtoritarnost krščansko-demokratskega »režima« v *Guerra del popolo in Cile* [Ljudska vojna v Čilu; 1973], kjer obuja Pinochetov državni udar in predpostavlja (še več, v uprizoritvi ga simulira) državni udar v Italiji; povzdiguje neposredno akcijo proti »sistemu«, na primer v *Vse zastonj! Vse zastonj!* (1974). Protagonist namreč na koncu predstave nameni gledalcem v dvorani (v idealnem smislu pa delavskemu razredu, ki ga Fo od konca šestdesetih let prepozna kot družbenega naslovnika svojih pričakovanj glede družbene in politične preobrazbe) poziv k mobilizaciji.

Uporništvo Fojevih produkcij in izredna priljubljenost, ki jo uživa avtor (aprila 1974 je igral *Burkaški misterij* pred 15.000 gledalci!), okrepiča represijo oblasti. Četudi je za dostop do nekonvencionalnih prostorov, ki so upravljani kot zasebni »klubi«, treba imeti člansko izkaznico, agenti Javne varnosti vse pogosteje (z izgovorom, da varujejo in zagotavljajo javni red) zahtevajo, da bi bili navzoči na predstavah, in s tem dejansko prisilijo Fojevo igralsko družino, da prekinja uprizarjanje. Prisotnost policije naj bi namreč v nekem smislu preprečevala debato z gledalci (t. i. »tretje dejanje«), s katero so se takrat zaključevale predstave dvojca Fo-Rame.

V zadnjih tridesetih letih se je torej Fo vrnil v javna gledališča, pred pretežno »buržoazno« občinstvo, vendar je vseskozi – četudi je postopoma opustil revolucionarno utopijo, ki je napajala in podpirala njegovo prejšnjo produkcijo – ustvarjal in postavljajal na oder satirična dela, ki so se osredinjala na sedanji trenutek, razkrivala oblastniške zlorabe in izkoriščanje človeka po človeku. Ni naključje, da obrazložitev Nobelove nagrade za literaturo, ki jo je prejel leta 1997, poudarja, da Fo »zasmehuje oblast in vrača dostojanstvo zatiranim«.

Izbor in priredba članka Simona Soriana

»Poetica e prassi dell'engagement nel teatro di Dario Fo«:

Marko Bratuš

Prevod: **Gašper Malej**

Blaž Setnikar, Aljoša Ternovšek
fotografija z vaje

Aljoša Ternovšek, Vesna Slapar, Vesna Pernarčič
fotografija z vaje

Aljoša Ternovšek, Blaž Setnikar
fotografija z vaje

Aljoša Ternovšek, Vesna Slapar, Blaž Setnikar, Vesna Pernarčič
fotografija z vaje

Aljoša Ternovšek, Blaž Setnikar
fotografija z vaje

Vesna Pernarčič, Vesna Slapar
fotografija z vaje

Blaž Setnikar
fotografija z vaje

INTERVJU Z REŽISERKO AJDO VALCL

Ajda Valcl je režiserka s precej pestrim življenjepisom. Režijo je študirala na ljubljanski Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo pri profesorjih Miletu Korunu in Matjažu Zupančiču ter po akademiji asistirala znanim režiserjem (Dušanu Mlakarju, Janezu Pipanu, Diegu de Brei, Borisu Cavazzi). Režirala je že v večini slovenskih gledališč, in sicer žanrsko zelo različne uprizoritve, se ukvarjala z gledališčem za mlade, s Prešernovim gledališčem Kranj pa tokrat sodeluje prvič.

Nam lahko na kratko zaupate, kako sta z direktorjem in umetniškim vodjo Juretom Novakom prišla odločitve za besedilo Daria Foja?

Ko mi je Jure ponudil projekt v kranjskem gledališču, mi je dal proste roke glede izbire besedila. Želela sem delati komedijo, ker me trenutno ta žanr od vseh najbolj privlači, nato pa je on predlagal besedilo Vse zastonj! Vse zastonj!. Besedilo sem poznala, ampak je minilo že nekaj časa, odkar sem ga nazadnje brala. Ko sem ga znova vzela v roke, se mi je zazdelo kot naročeno za današnji čas.

Besedilo je – sploh v luči vsesplošnih podražitev in prihajajoče gospodarske krize – precej aktualno. Vseeno pa so razmere med današnjim časom in Italijo sredi sedemdesetih let dvajsetega stoletja precej drugačne. Kje vidite vzporednice med časom nastanka besedila in današnjim dnem? In v čem bi bile osnovne razlike?

Osnovni razliki sta dve. Prva je ta, da je bil v sedemdesetih letih v Italiji delavski razred precej močnejši, zdaj pa delavskega razreda, kot smo ga poznali v socializmu, skoraj ni več, ker smo z razvojem neoliberalnega kapitalizma prešli na nove oblike zaposlovanja: prekarne zaposlitve danes predstavljajo že kar 30 odstotkov vseh zaposlitvev. To pomeni, da veliko delavcev ne dela več pod enakimi pogoji. Dandanes je delovna sila globalizirana in veliko bolj razpršena – po sektorjih, po načinih zaposlitve, načinu dela, plačilu, socialnem položaju ipd.; zaradi tega se ne moremo več tako usklajeno sindikalno organizirati, kot so se v sedemdesetih letih. Obenem pa tudi tako velikih podjetij, ki so takrat v Italiji (na primer Fiat) zaposlovala po več tisoč delavcev, zdaj pri nas ni več. Delavski razred, iz katerega izhajajo protagonisti Fojeve igre, se je v minulih 50 letih razpršil, razkrojil, zato ga niti ni več mogoče obravnavati kot homogeno celoto.

Razlika je tudi v tem, da je družbenopolitična, sploh pa okoljska klima ta čas precej drugačna, kot je bila takrat. Takrat so se delavci združevali in borili za boljše plače, za spodobne delovne razmere, za pravico do počitka, dopusta, bolniških nadomestil. Čeprav so bile razmere slabe, za marsikoga podobno nevzdržne kot danes, je vseeno obstajala luč na koncu predora, nekakšno upanje v boljše čase, ki so se zdeli dosegljivi in tik za ovinkom.

Torej so tudi tukaj vsega krivi komunisti?

Komunizem je takrat še veljal kot dejanska, ponekod že – sicer bolj ali manj uspešno, pa vendar – realizirana alternativa kapitalizmu, ki se v tistem obdobju vsaj v nekaterih evropskih državah še ni tako dokončno utrdil in razmahnil kot dandanes. Ljudje so takrat še imeli v rokah zelo konkretno vizijo in so delali pogumne, konkretne korake v smeri, da bi kot družba imeli bolj solidaren sistem. Mene je presenetilo dejstvo, kako so države, ki so zdaj povsem neoliberalne, npr. Francija, Nemčija ali Italija, še 50 let nazaj imele zelo močna komunistična gibanja, ki bi lahko zelo usodno vplivala na družbenopolitični zemljevid, kakršnega poznamo zdaj.

Danes človek nima več občutka, da bi bila kakršna koli resna sprememba sploh mogoča. Vse, kar počnemo, so kozmetični popravki obstoječega. Kot da smo popolnoma posvojili idejo, da je sistem, ki ga skupaj hočeš nočeš podpiramo vsak dan, pa četudi se nad njim

hudo pritožujemo, en in edini možen. Morda nas bo okoljska kriza prisilila, da bomo kaj korenito spremenili, najprej pri sebi, potem pa še družbeno. V tem smislu se mi zdi izhodiščna ideja besedila, da moramo mi, samostojno, vsak zase odločno vzeti usodo v svoje roke in se prav tako odločno, na skupnih imenovalcih, povezati, pravilna še dandanes.

Dario Fo je predstavo igral v tovarniških halah, šel je med delavce, med ljudi, ki sicer v gledališče ne zahajajo. Bi lahko rekli, da je Vse zastonj! Vse zastonj! pravzaprav propagandna predstava za delavske pravice?

Fojevo delo je prežeto z nenehnim prepletanjem dveh strasti, ki sta ga kot človeka in umetnika zaznamovali: bil je strasten družbeni aktivist in prav tako strasten komik, mojstrski »entertainer«.

Fo je bil član komunistične partije in njegove predstave so bile res večinoma namenjene delavskemu razredu. Ker delavski razred takrat ni zahajal v gledališča, v gledališke hiše, se je Fo odločil, da jim bo prišel naproti. Začel je najemati razne občinske prostore, telovadnice, dvorane, kulturne domove, kasneje tudi stadione. S svojo skupino igralcev, minimalno sceno in skromnimi sredstvi je gostoval po vaseh, mestih ter prirejal svoje prepoznavne satirične komedije, ki pa so vse po vrsti imele ostro družbenopolitično sporočilo in vključevale celo dokumentaristične elemente. Ustvaril je nekakšno gledališko komunistično komuno. Po predstavah je namreč svoje gledalce vabil, naj ostanejo na običajno dolgih pogovorih; zbiral je njihove vtise o predstavi, hkrati pa ga je zanimala življenjska situacija teh ljudi, problemi, s katerimi so se srečevali. In iz mnogih izpovedi, slišanih, resničnih življenjskih zgodb, ki so bile ena bolj tragična od druge, je črpal svež material, ki ga je potem predelal v nove komedije.

Kot komika pa ga je predvsem zanimala commedia dell'arte. Precej zavzeto je študiral zgodovino in dediščino te renesančne gledališke

zvrsti, ki je navdihovala klasike od Molièra naprej. Tudi njegova žena, igralka Franca Rame, je prihajala iz ene izmed bolj znanih igralskih družin commedie dell'arte, ki naj bi izhajala celo iz 16. stoletja. In svoji ženi je Fo pripisoval zasluge, da ga je naučila najboljših odrskih veščin te tehnike.

Preplet resnega dokumentarnega materiala z angažiranim sporočilom, ki ga je Fo s prijemi commedie dell'arte predeloval v komedije, se je izkazal za izjemno učinkovito kombinacijo, saj je imel na svojih predstavah v nekem obdobju tudi po več tisoč ljudi.

Zagovarjal je stališče, da lahko resne teme in pomembna sporočila ljudem najučinkoviteje preneseš s pomočjo humorja. V svojih igrh spretno uporablja vse vrste komičnih prvin: farso, satiro, preobleko, komične preobrate, absurd, improvizacijo, telesno izraznost, pretiravanje, gag, slapstick komedijo ... Uporablja celo neke vrste vložke stand-upa, pri čemer v določenih delih predstav prek monologov, apartéjev ali celo namišljenih dialogov neposredno naslavlja občinstvo.

In – da, Vse zastonj! Vse zastonj! je (bila) propagandna predstava za delavske pravice. Nekaj dni po njeni premieri so ženske v Milanu dejansko šle v trgovino in plačale toliko, kot so same mislile, da je nakup vreden. Sodišče jim je sodilo, vendar jih je tudi oprostilo. Mimogrede: tudi Fo sam je zaradi svojih predstav pristal v več kot 40 sodnih postopkih.

Torej, svet ni več tak, kakršen je bil, delavski razred skoraj ne obstaja več, povrh vsega pa to igro – v primerjavi s Fojem, ki je nastopal z njo po tovarnah – igramo v udobnem in varnem objemu institucionalnega gledališča. Kako si se lotila zasnove uprizoritve?

Besedilo sva z dramaturgom nekoliko priredila. Predvsem v delih, kjer Fo didaktično nagovarja delavski razred, ga poučuje in izobražuje. Ti deli namreč danes izzvenijo precej pokroviteljsko. Priredila sva tudi družbene okoliščine protagonistov, da so nekoliko bližje našim okoliščinam in jih občinstvo lahko prepozna. Na primer: v izvirniku so bili vsi nastopajoči liki delavcev v tovarni na robu preživetja zaradi draginje, v naši priredbi so ti liki še vedno na robu preživetja zaradi draginje, vendar ne delajo več za trakom v tovarni, pač pa so to prekarni, honorarni delavci, zaposleni za določen čas, espejevci ipd. Šlo mi je zato, da bi se ljudje, ki dandanes hodijo v gledališče, lahko čim bolj poistovetili s situacijo protagonistov na odru. Današnji gledalci povečini niso delavci za tekočim trakom. Večja verjetnost je, da so ali Antonia, ki je po dolgotrajnem čakanju na zavodu za zaposlovanje morala odpreti svoj espe, ali Margherita, ki dela prek študentske napotnice svoje nečakinje, ali so oba moška, ki sta sicer zaposlena, vendar za določen čas in pod vse slabšimi pogoji.

Večina izvirne zgodbe, ki se vrti zaradi vedno večje stiske okoli denarja, pa je ostala enaka, saj je zaradi današnje inflacije in strahu, kako si bomo sploh še lahko privoščili hrano, plačevali kredite in položnice, še kako aktualna.

Kakšne pa so bile izkušnje študija predstave v kranjskem gledališču?

Izjemno zabavne. Komedijo imam zelo rada tudi zato, ker se pri študiju pogosto iskreno zabavam. Igralska zasedba je izvrstna, prav izbrana, premorejo smisel za humor in občutek za komedijo. Krasno sodelujemo, drug drugega nadgrajujemo in se veliko smejimo. Vsi skupaj pa seveda delamo na tem, da bi se ta dobra energija prelila tudi med občinstvo.

Miha Rodman, Aljoša Ternovšek
fotografija z vaje

Miha Rodman
fotografija z vaje

Blaž Setnikar, Aljoša Ternovšek, Miha Rodman
fotografija z vaje

Besedilo je staro skoraj toliko kot jaz. Pri teh letih sta leto ali dve zanemarljivi. Tema in problemi, o katerih govori, pa so še vedno enaki. Če besedilo prebere nekdo, ki še nikoli ni slišal za Daria Foja, bi mislil, da je napisano danes. Draginja, izkoriščanje delavcev, odpuščanje delavcev, policijska represija in kot posledica beda delovnega ljudstva. Ko je Fo skozi to predstavo in seveda vse druge ozavešchal ljudi, je obstajalo še upanje, da se sistem, v katerem živimo, lahko spremeni, da lahko postane vsaj prijaznejši, če ne prijazen do ljudi. Do ljudi, ki smo sistem. Brez nas sistem ne more obstajati. In tukaj po moje leži srž problema današnjega sveta. Nihče več ne verjame, da obstaja alternativa obstoječi ureditvi. Najprej bi se veljalo vprašati, v kakšni ureditvi sploh živimo. Kaj je to? V osnovi gre za kapitalizem, seveda. Toda kapitalizem se vseskozi preobraža, prilagaja, išče luknje in luknjice, skozi katere lahko posrka še več. To ni več neoliberalizem, kakršnega je v Evropo uvozila Margaret Thatcher. Stanje, v katerem živimo, bi lahko poimenovali korporativizem. Korporacije imajo neverjetne dobičke. Naftni mogotci, farmacija, IT-velikani, medtem pa mi plačujemo maslo in kefir po sedem evrov. Kriza na krizo, na krizo, na krizo, na krizo. Krize ni, kriza je konstrukt, kriza je orodje manipulacije. Epidemija je čudovito opravila svoj posel.

Še bolj nas je razdelila, kot smo že bili. Zdaj ni več pomembno, ali si levi ali desni, ampak ali si cepilec ali proticepilec. To je popolna razdelitev, ki seveda sega veliko dlje kot vse dozdejšnje delitve. Sega do našega zdravja, torej do našega telesa, naše psihe, našega duha, se pravi ultimativna delitev. Vsaka delitev zaostruje sobivanje, takšna pa še posebej. Zato po vsem svetu cvetijo, se razraščajo razne ekstremno desne organizacije, ki poganjajo kolo sovraštva, netolerance, neenakosti, fašizma, šovinizma, kretenizma. Ljudje, ki pa ne mislimo tako, pa – na žalost bolj ali manj nemo – opazujemo. Občutek imam, kot da smo v krču, da preprosto ne moremo verjeti, da se kaj takega sploh lahko dogaja. Ampak se dogaja. Treba si je to priznati, treba je to ozvesti in se z vsemi silami upreti.

Najprej pa je potrebno locirati sovražnika. Kapital je naš sovražnik. Toda kapital je abstrakten pojem, ljudje si ga ne znamo predstavljati, zato se tudi ne znamo bojevati proti. Seveda za vsem stojijo ljudje s svojimi obrazi oziroma – bolje rečeno – brez obrazov. Morali bomo poimenovati te ljudi, se pravi s pravimi imeni in priimki. Dokler ni diagnoze, gnilega tkiva pač ni mogoče odrezati. Če nas ne more prebuditi lastna revščina in si še zmeraj govorimo, da bomo že, da se bomo že znašli, nas bosta morala prebuditi okolje in njegovo propadanje. Pomeni naš dom, naš edini prostor pod soncem, ki

nam ponuja zavetje in možnost življenja. Če se ne bomo zganili zdaj, bo prepozno. Narava ne potrebuje veliko za obnovo, samo pustiti ji moramo. V dveh mesecih »lockdowna« se je zaprla največja ozonska luknja, in to je neizpodbiten dokaz, da je mogoče. Seveda je vse, o čemer pišem, povezano. Ljudem, ki vodijo korporacije, je vseeno za okolje in ljudi, so brezvestni. Mi pa še zmeraj delamo zanje in si pljuvamo dan za dnem v svojo skledo, ker pač moramo nahraniti toliko in toliko lačnih ust ter plačati položnice in kredite. Ko bo začelo zmanjkovati vode in posledično hrane, bo najbogatejšim vse to še vedno na voljo, ker bodo lahko plačali. Nasrkali in pobijali se bomo pa mi: za liter vode, pest riža, kilo kruha. Če želimo spremembo (in v bistvu nimamo več izbire, ker sicer nas ne bo več), se bo treba odpovedati veliko stvarem. Pa kaj potem! Če slediš in verjameš ideji boljše, prijaznejše, humanejše prihodnosti, nič ni težko.

Na tej točki se odpira novo vprašanje – vprašanje verjetja in vere. V poplavi lažnih novic in mnoštva mnenj, nasvetov, polresnic in neresnic na družbenih omrežjih je razumljivo, da težko v kaj verjamemo. Ena znanstvena raziskava kaže belo, druga črno in tretja zeleno. In kaj zdaj? Ja, nič, treba bo izbrisati račune na Meti, Instagramu, Twitterju ... Zato govorim, da se bo treba marsičemu odpovedati in ne bo lahko. Odvisnost je kača, ki se vrača. Treba je ostati svoj. Treba se je zavedati, da vsi socialni

mediji vplivajo na naše želje, prepričanja, odnose. In seveda so socialna omrežja pomembna, če ne najpomembnejša gonilna sila kapitala. Če je nekaj zastoj, pomeni, da si ti produkt in se tega sploh ne zavedaš. Dejstvo je, da nas ekrani hipnotizirajo. Vse manj nas zanima interakcija in posledično smo vedno bolj sami. Ko si sam, pa je vse težje, bolj črno, brez izhoda. Zadovoljuje te samo še buljenje v ekran do bridkega konca.

Če se vrnem na začetek: vprašanje, s katerim se zadnje čase največ ukvarjam, je, na kakšen način je možno prebuditi kritično maso, da bi se začela dogajati sprememba. Kakšna vrsta aktivizma bi danes delovala? Ali gledališče kot umetnost še lahko deluje kot prostor katarze, po kateri sledi razsvetljenje, ozaveščenost? Fo je to počel skozi komedijo. Ko se smejimo, odpremo srce in spustimo zidove, ki smo si jih zgradili. Takrat lahko slišimo, ne samo poslušamo. Še imamo srca? Še lahko spustimo zidove? Še lahko slišimo?

Ni je bolj smešne stvari od človeške nesreče, je zapisal Samuel Beckett. In v naši predstavi se smejimo človeški nesreči. S tem ni nič narobe, da ne bo pomote; če se lahko smejimo svoji nesreči, pomeni, da se zavedamo, v čem je problem, kaj počnemo narobe. In od tu je samo še korak do začetka spremembe, obnove.

Dajmo!

Vesna Pernarčič, Blaž Setnikar, Vesna Slapar
fotografija z vaje

Vesna Pernarčič, Blaž Setnikar, Vesna Slapar
fotografija z vaje

Foto: Jernej Čampelj

PRVIČ V PREŠERNOVEM GLEDALIŠČU KRANJ

AJDA VALCL (1981) sodi v srednjo generacijo mlajših, a že uveljavljenih režiserjev in režiserk. Na ljubljanski AGRFT je diplomirala leta 2006. Režirala je skorajda v vseh slovenskih gledališčih (Gledališče Glej, SLG Celje, Lutkovno gledališče Ljubljana in Lutkovno gledališče Maribor, SNG Drama Ljubljana in SNG Nova Gorica) in v tem času ustvarila tudi več radijskih projektov (dva sta bila uvrščena v tekmovalni program mednarodnega festivala Prix Nova). Sodelovala je tudi na delavnicah dramskega pisanja v Pregleju in na Tednu slovenske drame. V preteklih treh letih je uspešno postavila na oder dela tako klasičnih kot sodobnih avtorjev ter tudi slovenske novitete: med drugim v SNG Drama Ljubljana *Razglednice ali strah je znotraj votel, zunaj pa ga nič ni* Grumove nagrajenke Simone Hamer, v SNG Drama Maribor dramo *Bog masakra* Jasmin Reza, v SNG Nova Gorica Cocteaujev *Človeški glas* in Fossejevo dramo *Ime*, v SNG Maribor Molièrovo *Šolo za žene*, v Mestnem gledališču Celje Adamsov *Gorazdov vozel* in komedijo sodobne slovenske dramatičarke Ize Strehar *Vsak glas šteje*.

Aljoša Ternovšek, Vesna Pernarčič, Miha Rodman, Vesna Slapar
fotografija z vaje

ŠKOFJELOŠKI PASIJON ZMAGOVALNA UPRIZORITEV 57. BORŠTNIKOVEGA SREČANJA

V tekmovalnem programu si je strokovna žirija v sestavi: Žanina Mirčevska (predsednica), Rok Andres, Primož Ekart, Giacomo Pedini in Igor Ružič ogledala šestnajst predstav po izboru selektorice Nike Leskovšek in za najboljšo predstavo razglasila uprizoritev *Škofjeloški pasijon*.

**Domov se vračamo s tremi
festivalskimi nagradami.**

VELIKA BORŠTNIKOVA NAGRADA ZA NAJBOLJŠO PREDSTAVO ŠKOFJELOŠKI PASIJON

(Prešernovo gledališče Kranj
in Mestno gledališče Ptuj, režiser Jernej Lorenci)

Utemeljitev strokovne žirije:

»Silovitost uprizoritve Škofjeloškega pasijona je v navznoter obrnjeni spektakelskosti, ki najstarejše ohranjeno slovensko dramsko besedilo iz množične, procesijske forme reducira na kolektiv šestih igralcev. Obdani z esenco protobaročne atmosfere se izvajalci in gledalci povežejo v mučno trpeči pripovedi, ki ni več pasijon enega človeka, marveč vseh. Izrazito avtorska reinterpretacija klasike v odrski pripovedi celostno združuje vse uprizoritvene elemente, od katerih najbolj izstopata homogen igralski kolektiv in atmosfera, ki jo ustvarja vizualno-glasbeni del avtorske ekipe. Intenzivnost in sporočilnost uprizoritve sta v njeni komornosti, neposrednosti ter kritičnosti do preteklosti in sedanjosti.«

BORŠTNIKOVA NAGRADA ZA GLASBO BRANKO ROŽMAN

za glasbo v uprizoritvi Škofjeloški pasijon

Utemeljitev strokovne žirije:

»Izvirna glasba in oblikovanje zvoka v uprizoritvi Škofjeloški pasijon jasno ustvarjata atmosfero in ritem uprizoritve. V tesni povezanosti z dramaturgijo in igro je glasba Branka Rožmana predstavi dodala kupolasto zvočnost, ki razširja in zožuje prostor emocije in besede. Mestoma jo ustvarja zadržano, komaj opazno, spet drugič stopa v ospredje kot temeljni punctus. Atmosferičnost glasbe in zvokov je sedmi igralec v kolektivu.«

NAGRADA NEPOGREŠLJIVI BOJANI BAJŽELJ

V naše gledališče pa gre tokrat tudi prav posebna nagrada Društva slovenskih režiserk in režiserjev.

Gre za novo nagrado v slovenskem gledališkem prostoru, ki je namenjena sodelavcem v gledališču, ki so običajno v nagrajevanjih ali omembah spregledani.

»Bojana Bajželj, čistilka Prešernovega gledališča Kranj, že dobro desetletje skrbno opravlja svoje delo z veliko mero življenjske radosti in z brezmejnim razumevanjem za ustvarjalne procese, zato je eden od stebrov gledališkega zaodrja.«

Bravo in iskrene čestitke vsem!

PREGLED SEZONE 2021/2022

PREŠERNOVEGA
GLEDALIŠČA KRANJ

V SEZONI 2021/22
JE BILO ODIGRANIH:

95 predstav Prešernovega gledališča

68 ponovitve gostujočih predstav

140 drugih prireditev

Vseh predstav in prireditev je bilo **303**,
ogledalo si jih je **26.359** obiskovalcev.

PREDSTAVA	DOMA	GOSTOVANJA	V SEZONI 2020/2021	SKUPNO PONOVITEV OD PREMIERE
Neda R. Bric DR. PREŠEREN	2	5	7	20
Asher Kravitz JUDOVSKI PES	2	5	7	59
Srečko Kosovel KONS: NOVI DOBI	2	1	3	10
Simona Semenič LEPE VIDE LEPO GORIJO	7	2	9	10
Florian Zeller MAMA	8	6	14	14
Marko Sosič MEJA SNEŽENJA	6	8	14	14
Svetlana Makarovič MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	1	2	3	52

PREDSTAVA	DOMA	GOSTOVANJA	V SEZONI 2020/2021	SKUPNO PONOVITEV OD PREMIERE
Ela Peroci - Desa Muck MUCA COPATARICA	5	1	6	129
Tjaša Mislej NAŠE SKLADIŠČE	-	8	8	18
Avtorski projekt PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6	-	6	6
Oče Romuald / Lovrenc Marušič ŠKOFJELOŠKI PASIJON	5	3	8	22
Avtorski projekt ZADNJI NAJ UGASNE LUČ	6	-	6	6
Anton Tomaž Linhart ŽUPANOVA MICKA	4	-	4	291
SKUPAJ	54	41	95	651

Igralski nastopi 2021/2022

IGRALEC/KA VLOGA PREDSTAVA ŠTEVILO SKUPAJ

Vesna Jevnikar 24

Mrtva Mlinarica	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
Vera	NAŠE SKLADIŠČE	8
Čarovnica	LEPE VIDE LEPO GORIJO	5
vloga	KONS: NOVI DOBI	2
Stanovalka III.	ZADNJI NAJ UGASNE LUČ	6

Doroteja Nadrah 43

vloga	ŠKOFJELOŠKI PASIJON	8
Čarovnica	LEPE VIDE LEPO GORIJO	9
Dekle, Elodie	MAMA	14
Stanovalka I.	ZADNJI NAJ UGASNE LUČ	6
vloga	PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6

IGRALEC/KA VLOGA PREDSTAVA ŠTEVILO SKUPAJ

Vesna Pernarčič 43

Micka	ŽUPANOVA MICKA	4
Špelca	MUCA COPATARICA	6
Druga Micika	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
Ana Jelovšek	DR. PREŠEREN	7
Evelin	NAŠE SKLADIŠČE	8
vloga	KONS: NOVI DOBI	3
Kata	ZADNJI NAJ UGASNE LUČ	6
vloga	PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6

IGRALEC/KA VLOGA PREDSTAVA ŠTEVILO SKUPAJ

Vesna Slapar 33

Ernestina Jelovšek	DR. PREŠEREN	7
Suzi	NAŠE SKLADIŠČE	8
Čarovnica	LEPE VIDE LEPO GORIJO	9
vloga	KONS: NOVI DOBI	3
Stanovalka II.	ZADNJI NAJ UGASNE LUČ	6

Miha Rodman

57

Janezek	MUCA COPATARICA	6
Anzel	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
Kir	JUDOVSKI PES	7
Matija Čop	DR. PREŠEREN	7
vloga	ŠKOFJELOŠKI PASIJON	8
Novi direktor	NAŠE SKLADIŠČE	8
Inkvizitorka, ki jo igra moški	LEPE VIDE LEPO GORIJO	9
vloga	KONS: NOVI DOBI	3
Kepler	ZADNJI NAJ UGASNE LUČ	6

Darja Reichman

68

Šternfeldovka	ŽUPANOVA MICKA	4
Tonka	MUCA COPATARICA	6
Mati	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
Katra Prešeren	DR. PREŠEREN	7
vloga	ŠKOFJELOŠKI PASIJON	8
Poslovodkinja Grebovič	NAŠE SKLADIŠČE	8
Čarovnica	LEPE VIDE LEPO GORIJO	9
vloga	KONS: NOVI DOBI	3
Mama, Anne	MAMA	14
vloga	PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6

Aljoša Ternovšek

42

Bobek	MUCA COPATARICA	6
Mlinarjev	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
Andrej Smole	DR. PREŠEREN	7
Novinar	NAŠE SKLADIŠČE	8
Inkvizitorka, ki jo igra moški	LEPE VIDE LEPO GORIJO	9
vloga	KONS: NOVI DOBI	3
Henrik	ZADNJI NAJ UGASNE LUČ	6

Blaž Setnikar

46

Prešeren mlajši	DR. PREŠEREN	7
vloga	ŠKOFJELOŠKI PASIJON	8
Bigi, novi šofer dobavnega vozila in skladiščnik	NAŠE SKLADIŠČE	8
vloga	KONS: NOVI DOBI	3
Sin, Nicolas	MAMA	14
vloga	PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6

IGRALEC/KA VLOGA PREDSTAVA ŠTEVILO SKUPAJ

Borut Veselko **43**

Tulpenheim	ŽUPANOVA MICKA	4
Sveti Tadej	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
Izgubljeni kupec	NAŠE SKLADIŠČE	8
Oče, Pierre	MAMA	14
Oče	MEJA SNEŽENJA	14

Urška Taufer k. g. **6**

vloga	PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6
-------	--------------------------------------	---

Nikla Petruška **14**

Panizon k. g.	Ida	MEJA SNEŽENJA	14
----------------------	-----	----------------------	----

Živa Selan k. g. **14**

Leila	MEJA SNEŽENJA	14
-------	----------------------	----

Gaja Filač k. g. **9**

Čarovnica	LEPE VIDE LEPO GORIJO	9
-----------	----------------------------------	---

IGRALEC/KA VLOGA PREDSTAVA ŠTEVILO SKUPAJ

Miranda Trnjanin k. g. **16**

vloga	ŠKOFJELOŠKI PASIJON	8
Marija	NAŠE SKLADIŠČE	8

Ana Urbanc k. g. **3**

Prva Micika	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
-------------	------------------------------------	---

Ema Kobal k. g. **3**

Ema	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3
-----	------------------------------------	---

Draga Potočnjak k. g. **4**

Čarovnica	LEPE VIDE LEPO GORIJO	4
-----------	----------------------------------	---

Desa Muck k. g. **6**

Muca Copatarica	MUCA COPATARICA	6
-----------------	------------------------	---

Lara Fortuna k. g. **6**

Julija Primic	DR. PREŠEREN	6
---------------	---------------------	---

Nataša Keser k. g.			1		Pavel Rakovec k. g.			10	
	Julija Primic	DR. PREŠEREN	1			Glažek	ŽUPANOVA MICKA	4	
						Zajec	MUCA COPATARICA	6	
Sara Dirnbek k. g.			1		Ciril Roblek k. g.			7	
	vloga	KONS: NOVI DOBI	1			Godec	ŽUPANOVA MICKA	4	
						Ciril	MRTVEC PRIDE PO LJUBICO	3	
Primož Forte k. g.			14		Aleš Valič k. g.			7	
	Ivan	MEJA SNEŽENJA	14			Prešeren starejši	DR. PREŠEREN	7	
Iztok Mlakar k. g.			6		Rok Vihar k. g.			4	
	vloga	PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6			Anže	ŽUPANOVA MICKA	4	
Iztok Drabik Jug k. g.			3		Matjaž Višnar k. g.			10	
	vloga	KONS: NOVI DOBI	3			Monkof	ŽUPANOVA MICKA	4	
						Tine	MUCA COPATARICA	6	
Robert Kavčič k. g.			4		Gregor Zorc k. g.			14	
	Godec	ŽUPANOVA MICKA	4			vloga	ŠKOFJELOŠKI PASIJON	8	
						vloga	PRAVLJICE NAŠEGA OTROŠTVA	6	
Valentin Oman k. g.			4						
	Jaka	ŽUPANOVA MICKA	4						

**Javni zavod Prešernovo
gledališče Kranj/
Prešeren Theatre Kranj**

Glavni trg 6
4000 Kranj

Telefon/Phone:

+386 (0)4 280 49 00

E-pošta/E-mail:

pgk@pgk.si

Spletna stran/Website:

www.pgk.si

Blagajna/Box office:

+386 (0)4 20 10 200,

blagajna@pgk.si

Blagajna je odprta

od ponedeljka do petka

od 10.00 do 12.00 (v času

sobotnih matinej tudi ob

sobotah od 9.00 do 10.30)

in uro pred začetkom predstav.

The box office is open from

Monday to Friday from

10:00 to 12:00; during the period

of Saturday Matinees, also

Saturdays from 9:00 to 10:30

and an hour before the start

of the show.

**Spletna prodaja vstopnic/
Online tickets:**

pgk.kupikarto.si

**Spletna omrežja/
Social media:**

**Direktor in umetniški vodja/
General manager and
artistic director:**

Jure Novak

+386 (0)4 280 49 12

jure.novak@pgk.si

Dramaturginja/Dramaturge:

Marinka Poštrak

+386 (0)4 280 49 16

marinka.postrak@pgk.si

Marketing in odnosi

**z javnostmi/Marketing and public
relations manager:**

Eva Belčič

+386 (0)4 280 49 18

info@pgk.si

Koordinatorica programa

in organizatorka

**kulturnih prireditev/
Production coordinator:**

Barbara Bohinc

+386 (0)4 280 49 13

organizacija@pgk.si

**Računovodkinja/
Account manager:**

Irena Jaklič

+386 (0)4 280 49 15

irena.jaklic@pgk.si

**Tehnični vodja/
Technical manager:**

mag. Igor Berginc

+386 (0)4 280 49 30

igor.berginc@pgk.si

**Poslovna sekretarka/
General secretary:**

Gaja Kryštufek Gostiša

+386 (0)4 280 49 00

pgk@pgk.si

Blagajničarka/Box office:

Katja Bavdež

+386 (0)4 20 10 200

blagajna@pgk.si

**Oblikovalec maske in frizer/
Make up and hair artist:**

Matej Pajntar

**Garderoberka/
Wardrobe manager:**

Bojana Fornazarič

Inspicienta/Stage managers:

Ciril Roblek

Dominik Vodopivec

Šepetalki/Prompters:

Judita Polak

Vita Osojnik

Lučni mojster/Lighting engineer:

Nejc Plevnik

Tonski mojster/Sound engineer:

Tim Kosi

**Mizarja in odrska tehnika/
Carpenters and stage**

technicians:

Robert Rajgelj

Marko Kranjc Kamberov

Oskrbnik/Attendant:

Boštjan Marčun

**Čistilec/
Facilities maintenance:**

Jošt Cvikl

**Igralski ansambel/
Actresses and actors:**

Vesna Jevnikar

Doroteja Nadrah

Vesna Pernarčič

Darja Reichman

Miha Rodman

Blaž Setnikar

Vesna Slapar

Aljoša Ternovšek

Borut Veselko

**Svet zavoda/
Board of Prešeren**

Theatre Kranj:

mag. Drago Štefe

(predsednik/President)

mag. Igor Berginc

Joško Koporec

Ana Černe

Peter Šalamon

**Strokovni svet/
Professional Board of**

Prešeren Theatre Kranj:

Barbara Rogelj

(predsednica/President),

Vesna Jevnikar

Igor Kavčič

Borut Veselko

Jani Virk

Gledališki list

Prešernovo gledališče Kranj

Sezona 2022/23, uprizoritvev 1

Za izdajatelja: **Jure Novak**

Urednica: **Marinka Poštrak**

To številko uredila: **Marinka Poštrak**

Lektorirala: **Barbara Rogelj**

Fotografije: **Nada Žgank**

Oblikovanje: **Tina Dobrajc in Ana Bassin**

Tisk: Tiskarna Oman, Peter Oman, s. p.

Naklada: 700 izvodov

Kranj, Slovenija, september 2022

MESTNA OBČINA
KRANJ

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

triglav

biša
LAYER

Gorenjski Glas

TAM TAM

